

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Evangelistarivm M. Maruli Spalaten. opus vere
euangelicum, sub fidei, spei & charitatis titulis in septem
libros partitum**

Marulić, Marko

Coloniæ, 1532

VD16 M 1298

de ira no[n] vitiosa, sed vtili, & de ira dei. ca. 27.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35578

moderate furentem, vsq; in abyssum inferni deuehat,
& pœnis illis, quarum nullus finis est, irreuocabiliter
tradat, si ei vsq; ad vitæ exitum dominata fuerit.

De ira non vitiosa, sed vtili, & de
ira dei. Cap. XXVI.

EST tamen ira quædam rationi parens, cum vitis
irascimur vel nostris vel alienis, hoc est, cum il-
la corrigi & emendari cupimus. Hinc sane & in
nos voluntariam corporis castigationem assumere con-
sueuimus, vt mortiferæ voluptatis incitamenta exclu-
damus, & carnem spiritui repugnantem, veluti lasciu-
ens iumentum, fatigatione aliqua laboreq; domemus.
Illos vero qui curæ nostræ commissi sunt, si monitis
non obtemperarint, minis verberibusq; persequimur,
non nocendi causa, sed gratia iuuandi, vt qui sponte se
se corrigere noluerint, corrigantur saltem inuiti, ne pa-
reant. Ira igitur ista, quia ratione nititur, non modo
non culpanda est, sed etiam necessaria. Charitati enim
proxima est, dum per eam hominum saluti consulitur,
medicorum more qui putrescentia hulcera incisionibus
cauterioq; curare aggrediuntur, & morbo irati dū sæ-
uiunt, restituendæ sanitati operam impendunt. Hinc
est illud Ecclesiastis: Melior est ira risu, quia per tristi-
tiam vultus corrigitur animus delinquentis, tristem
tantummodo vultum, aduersus æqualium seniorumq;
crimina ostendere oportet, ne malefacta eorum mitio-
re aspectu probare videamur, ira tamen abstinendum
erit, ne magis exasperemus eos, in quos animaduerten-
di ius non habemus. Illa ira duntaxat nobis concessa est
qua vel subditos corripimus ne delinquant, vel nosmet
ipso affligimus, ne malarum cupidinum blandimentis
vincamur. Porro ira hæc tantum ab ea quæ prohibe-
tur differt, quæ ratio ab infantia, quæ verum ab er-
rore, quantum denique iuuandi appetitio a cupiditate
nocendi. Hanc sequamur, si nobis, si alijs quibus præsi-
demus consultum volumus. Illam vero brutam & irra-

Eccels. 7

tionalem declinemus, tanquam & nobis & omnibus q
 ea vtuntur, noxiam atque perniciosam. Per hanc iusti-
 ficatus est Phinees, cum virum Israelitam & Madianiti-
 dem meretricem turpiter coeutes pugione confodit, per
 illam autem damnatus est Cain, alijque multi, qui san-
 guinem innocentem indignati effuderunt. In hac deum
 imitamus, qui peccatis offensus irascitur. In illa diabo-
 lum, qui cum malus sit, bonis inuidet, & iratus eos de-
 icere nititur de altitudine virtutum. Dei autem ira per-
 eunt ut sanet, mortificat ut viuificet, & meliora qdem
 vulnera sunt diligentis quam fraudulenta oscula odien-
 tis. Hic praeterea qui diligendo vulnerat, interdum odi-
 endo laedere desinit. Vnde loquitur: Non visitabo super
 filias vestras, cum fuerint fornicatae, & super sp̄sas ve-
 stras cum adulterauerint. Magna ira est (inquit Hiero-
 nymus) cum peccatis nō irascitur deus. Hoc est, cum
 peccantes punire differt. Quos autem ad correctionem
 affligit, de illis ait: Visitabo in virga iniquitates eorū,
 & in flagellis peccata eorum, misericordiam autem me-
 am non auferam ab eis. Nullam tamen iracundiae per-
 turbationem patitur deus, neq; dum corripit corrigen-
 dos, neq; dum punit obstinatos. Apud se semper placi-
 dus est atq; tranquillus, ap̄ illos vero iratus & furens
 qui malum quod meruerunt patiuntur. Ita nos quā mi-
 nimum perturbare debet iracūdia, cum delinquentes pu-
 nimus, sed mouere charitas, ut punitos disciplina no-
 stra emendet, & a vitio reuocet ad virtutem. Publici q̄
 iudicii p̄sidem, ab odio atque ira procul esse oportet
 dum iudicat. Debet tñ meritis ab illis qui mali aliquid
 perpetrarunt, p̄nas exigere siue ut ipsi corrigantur,
 siue ut alij reprimantur similis p̄nae metu q̄ damnatos
 iuste perpeti viderint. Equidem ita reor, inter iram &
 iustitiam dei nihil interesse, nisi qd̄ irae vocabulum tñc
 vsurpet scriptura, cum peccata vindicantur. Iustitiae au-
 tem nomen etiam ad remunerationem pertineat bono-
 rū in qua nullus irae locus est, sed benignitatis. Audia-
 mus ergo in psalmis monentē: Irascimini & nolite pec-
 care. Irascit & non peccat, q non odio mouet hominis

Phinees.
 Nume. 25.
 Cain.
 Gene. 4.

Pro. 27.

Ose. 4.

Psal. 88.

Psal. 4.

cum indignatur, sed criminis, qui punit: non ut lædat, sed ut lædendo emendet, quod quidem opus non inimicitiae est, sed benevolentiae & dilectionis.

De remedij iracundiae.

Cap. XXVII.

Non possumus efficere, quin aliquando plus etiam quam oportet irascamur. Quando quidem id sanctitate quoque praeclatis hominibus interdum contigisse satis constat. Moses iratus praevaricationi plebis vitulum adorantis, tabulas legis digito dei scriptas confregit. Idem iratus fuisse dicitur filiis Aaronis sacerdotis, quod hircum quem pro peccato oblatum comedere debuerant, totum in holocaustum obtulerint. David in Absalonem filium iratus fraternae caedis reum, vix amicorum precibus exoratus post biennium coram se apparere illum permisit. Hi tamen excusabiles videntur, quia in delinquentes animo extiterint indignato, nec sine causa irati fuerint. Sed quo pacto excusabitur nescio ipse in utero matris sanctificatus Ieremias, vel ipse ore domini laudatus Iob? Ambo enim ob indignationem impatientiamque mentis, diei in qua nati sunt, maledixisse referuntur. Alter conquestus est quod probra irrisionesque perferret pro sermonibus dei, quos in populum vulgabat. Alter quod supra modum miseris calamitatibusque oppressus esset. Quasi vero non liceat domino quicquid vult de servis suis facere. Ionas etiam sanctus propheta mortem sibi expetiuit, indigne ferens, quod Ninive servata suam fefellerit diuinationem. Unde arguitur a domino dicente. Putas ne bene irasceris tu? Quis autem excusare illum audeat, qui increpatione accusatur diuina? Quid de apostolis dicam, & his quidem a sapientia dei electis? nonne indignati fuisse memorantur, cum a filiis Zebedaei principatum peti audissent? Sed quemadmodum illi ab ambitione ad humilitatem & ab indignatione ad placabilitatem domini admonitionibus reuocati sunt, ita & nos quoties repentina aliqua mentis aegritudine commoti fuerimus, quam primam

Moses:
Exo. 32
Leu. 10
Dauid.
2. Reg. 14

Iere. 20
Iob. 3.

Iona. 4.

Apostoli